

Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.

Lukáš ... ?

Ježíš nás tímto blahoslavenstvím chce kromě jiného upozornit, že bohatství není všechno, že mnoho peněz člověka dusí, dělá jeho srdce kamenným, ba i zabíjí. Jako by chtěl říci: „Vy, kteří nejste bohatí, máte šanci vidět a žít i jiné hodnoty. Nevkládejte do peněz všechnu naději šťastného života.“

Pozor: Chudoba sama o sobě není dobrá. Chudý člověk však má možnost žít i pro jiné hodnoty, které jsou pramenem o mnoho většího štěstí.

Obrázek: Dítě ukazuje prázdnou kapsu. Je chudé jako kostelní myš. Ale Bůh se stará i o „nebeské ptáky a polní lilie“. Dítě v rodině nevlastní nic, a přece je bohaté. Má otce. (Zelená barva je barvou naděje.)

Příběh: Nachází se na druhé straně biblického listu.

Čeho si více vážím v naší rodině: materiálních věcí, nebo dobrých vztahů? Nevznikají mnohé konflikty mezi námi právě kvůli chamtivosti? Dokážu svými věcmi posloužit i druhým?

Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.

Lukáš ... ?

Ježíš nás tímto blahoslavenstvím vede k přesvědčení, že tento svět zla, hříchu a násilí nemá budoucnost. Přejde čas, kdy se utrpení a zlo rozplynou jako jarní mlha a slunce radosti bude znovu zářit.

Pozor: Když pláčete, osušte si slzy, čeká vás radost.

Obrázek: Dítě, které pláče nad svými hříchy. Zpovědnice je místem, kde si člověk všimá své biedy, kde ji oplakává. Je zároveň místem, kde nachází útěchu a potěšení z odpuštění. (Fialová barva je barvou pokání.)

Příběh: Tom Dolley sloužil ve vojenské uniformě jako lékař. Jeho loď vylovila okolo tisíce utečenců vzdalujících se od břehu Vietnamu. Tom upadl do víru práce, když pomáhal lidem. Zpozoroval, že nejmenší lékařská pomoc vyvolávala úsměv i na tvářích proniknutých bolestí. Také objevil, že když pomáhal lidem, cítil se šťastný jako nikdy předtím. Když Tomu Dolleyovi skončila vojenská služba, vrátil se do Asie, aby nadále pomáhal těmto ubohým lidem. Přibral si dokonce skupinu dobrovolníků. Jistého dne rozmlouval s jedním ze spolupracovníků o blahoslavenstvích a zvláště o svém oblíbeném: „Blahoslavení plačící.“ Začal vysvětlovat, že pro něho slovo „plakat“ neznamená „být nešťastný“. Znamená to „být více citlivý na bolesti a utrpení než na to příjemné v našem světě“. „Když jsi obzvláště citlivý na bolest a utrpení,“ zpozoroval Tom, „a pokoušíš se přinášet úlevu tím, že pomáháš, nemůžeš být nešťastný. A o to vlastně jde.“

Dokážeš si ve svém prostředí všimnout i utrpení a bolesti druhých, nebo před tím vším zavíráš oči a toužíš vidět jen to příjemné? Jaký máš vztah ke starým lidem?

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Lukáš ... ?

Ježíš nás tímto blahoslavenstvím učí odmítat všechno násilí, každou pýchu a nafoukanost. Dějiny hovoří o takových lidech. A jak skončili? Žádná tyranie netrvá věčně. Nakonec triumfovali nenásilní, tiší.

Obrázek: Dítě odkládá hlučného volkmána. Mnohé písně nejednou provokují ke vzpouře, tvrdosti a násilí. Tak je to i s televizí. Jak je důležité ticho pro harmonický život člověka! Jak vzácní jsou ti, kteří se vyznačují tichostí, jemností. (Modrá je barvou hloubavosti.)

Příběh: Jistý muž se vydal za řeholníkem do klauzury. Když řeholníka našel, zeptal se ho: „Čemu tě učí tento život v mlčení?“ Řeholník právě nabíral vodu ze studny a řekl svému hostu: „Podívej se dolů do této studny. Co vidíš?“ Člověk se podíval do studny, ale nic neviděl. Po chvíli se řeholník, který stál nehybně, znovu obrátil na hosta: „Podívej se nyní. Co ve studni vidíš?“ Člověk poslechl a řekl: „Nyní vidím sebe sama. Ve vodě se odráží moje tvář.“ Řeholník mu to vysvětlil: „Podívej se, když ponořím vědro, voda se rozčeří, a ty nic nevidíš. Když se voda utiší, můžeš v ní vidět svoji tvář. Takový je efekt mlčení. Jen v tichosti a pokoji může člověk poznat, jaký ve skutečnosti je.“ Ticho pomáhá odkládat zbraně násilí.

Proč je ticho důležité pro tvůj život? Jak bys komentoval výrok, že všechny velké věci se rodí v tichosti? Víš, že tichost je v protikladu s přílišným sebevědomím, nafoukaností a důležitostí? Jak se díváš na lidi, kteří jsou příliš sebevědomí, pyšní?

Blahoslavení, kdo lační a žízňají po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Lukáš ... ?

Na hladové v materiálním smyslu slova vzpomíná Lukáš v 6,21. Matouš poukazuje i na jiný smysl: „Blahoslavení, kteří mají hlad a žízeň po spravedlnosti.“ Podle Ježíše jsou hladovými a žíznivými ti, kteří celým svým bytím touží, aby Boží zákony vládly v člověku a ve světě. Jsou to tedy ti, kteří mají hlad a žízeň po pravdě a spravedlnosti. Oni budou budovat nový svět a dosáhnou nasycení samotným Bohem.

Obrázek: Proč má dítě napřažené ruce? Hladový a žíznivý člověk touží po nasycení. Natažené ruce jsou projevem této touhy. (Žlutá barva je barvou touhy.)

Příběh: Jednoho zimního dopoledne přivedli k soudu stařečka, který se celý třásl zimou. Chytili ho při krádeži chleba v místním obchodě. Stařečka k tomu přinutil hlad. Moudrý a svědomitý soudce se i v tomto případě musel řídit

zákonem, který nezná výjimku. Proto odsoudil stařečka k pokutě 10 dolarů. Hned však sáhl do své peněženky a zaplatil pokutu za odsouzeného. Potom se obrátil na přítomné v místnosti a každého potrestal pokutou ve výši 50 centů. Vysvětlil to tím, že všichni obyvatelé nesou vinu na tom, že někdo v jejich městě musel krást, aby nezemřel hladem. Zřízenec soudu ihned pokutu vybral. Obviněný nechtěl věřit vlastním očím, když mu strážce spravedlnosti vložil do ruky pěknou sumu peněz.

Mám i já nějaké touhy? K čemu směřuji? Nemávám nad vším rukou? Když jde o mne, umím se bít za spravedlnost. Dožadují se však spravedlnosti, když jde o druhého?

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.

Lukáš ... ?

Ježíš nám tímto blahoslavenstvím ukazuje, jak je Bůh nádherně milosrdný. Pro něho není nikdo ztracený a definitivně zavržený. Když on odpouští nám, i my máme odpouštět jeden druhému. Proč tedy vyčkávat s odpuštěním? Vyžeňte ze srdce všechnu pomstu a nenávisť ... a potom objevíte chuť k novému, krásnějšímu životu.

Obrázek: Dítě drží v ruce raněnou holubici. Snaží se jí pomoci. (Oranžová barva je barvou plnosti a zralosti.)

Příběh: Dva muži se radostně přivítali na mezinárodním letišti v Tokiu. Oba měli slzy v očích. Naposledy se setkali před čtyřiceti lety jako nepřátelé v jedné z jeskyní Okinawy. Tehdy Američan seržant Ponich nesl v náručí dítě. Pětiletý chlapec měl prostřelené obě nohy. Japonec Ishiboshi náhle vyskočil ze tmy a namířil hlaveň pušky na Ponicha, připravený ho zastřelit. Ponich víc nemohl udělat. Jednoduše položil dítě na zem, vytáhl svoji láhev s vodou

a začal umývat chlapci rány. Ishiboshi se s údivem díval a potom spustil pušku k zemi. Když Ponich dokončil umývání ran, vzal dítě znovu do náruče, s vděčností se uklonil Ishiboshimu a zanesl chlapce do americké polní nemocnice. Jakým způsobem se podařilo těmto dvěma mužům se po letech setkat? V roce 1985 napsal Ponich dopis do jednéch tokijských novin, kde děkoval vojákově, který mu milosrdně zachránil život před čtyřiceti lety. Ishiboshi si dopis přečetl, zkontaktoval se s novinami a ty uspořádaly setkání na letišti.

Jak můžeš ty prokazovat milosrdenství druhým lidem? Umíš často odpouštět? Umíš podat pomocnou ruku slabším?

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Lukáš ... ?

Toto blahoslavenství je inspirované žalmem 24,3-6. Jen ten může vstoupit do chrámu, kdo má „nevinné ruce a čisté srdce“. Semitská mentalita pokládá srdce za pramen každého konání. Čistota, o které Ježíš mluví, nemá přímý vztah k sexualitě. Čistota se tu chápe jako přímost (pravdivost) a nečistota jako dvojitá tvář člověka, jeho neupřímnost, prohnání ... Když je srdce nečisté, tak i skutky, které z něho vycházejí, jsou nečisté (Mk 7,17-23). Šťastní jsou ti, kteří v sobě chrání vnitřní přímost a odmítají být člověkem dvojitá tvář. Ti budou jednoho dne vychutnávat společenství s Bohem, které nemá obdoby.

Obrázek: Dítě si čistí svoje srdce. (Červená barva je barvou lásky.)

Příběh: Sedmiletý Richard byl druhým nejmladším dítětem z devíti dětí. Tři dny před Vánocemi ho matka poprosila, aby jí vyčistil a nakrémoval na svátky boty. Richard zanesl vyčištěné boty ukázat mamince, aby viděla, že jsou v pořádku. Maminka byla jeho prací tak nadšená, že mu dala 25 centů. Večer si chtěla boty obout, ale narazila na něco tvrdého. V jedné z bot našla minci zabalenou do kousku papíru, na kterém byla napsána slova: „Vracím ti tvoje peníze, maminko. Vyčistil jsem ti boty z lásky. Richard.“ Když Ježíš mluví o blahoslavených čistého srdce, mluví o takových lidech, jako byl Richard. Hovořil o lidech, u kterých je motivace vždy průzračná, ne nějak zapletená. Jejich srdce jsou nerozdělená. Člověk čistého srdce dělá něco ne proto, aby ho lidé viděli nebo aby dostal odměnu, ale jen z nezištné lásky. A z toho důvodu bude jednou člověk čistého srdce vidět Boha.

Projevuje se ve tvém konání tato čistota? Dokážeš i ty udělat něco z čisté, nezištné lásky? Pracuješ jen pro odměnu? Umíš najít i ty podobné příklady ve svém životě?

Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Lukáš ... ?

Tvůrci pokoje jsou v židovské tradici ti, kteří pracují na smíření lidí: rozváděných manželů, přátel, dětí a rodičů. Tvůrci pokoje se podobají Bohu, který je tvůrcem každého pokoje. Proto je Bůh nazývá svými syny.

Obrázek: Před chlapcem vidíme kočku a psa, tyto neustálé nepřátele. Chlapec jim nalévá mléko do společné misky. Chce, aby se stali přáteli... (Tmavozelená barva je barva studená, je barvou chladu ve vztazích.)

Příběh: Starší manželé měli jistý problém. Děti si zkracovaly cestu přes trávník, na kterém zanechávaly škaředou cestu. Ze začátku stařečka a stařenku děti znervózňovaly. Později se jejich nervozita změnila ve zlost. Manželé si uvědomili, že je třeba něco udělat. Dosavadní situace jim otrávil atmosféru, jejich postoj vůči dětem a ničila jejich pokoj v duši. Konečně našli řešení. Navezli na vydupanou cestu drobný šterk. Vedle cesty zasadili květiny a k okraji postavili lavičku. Po obědě, když skončila škola, si manželský pár sedl na lavičku a zdravil

procházející děti. Odpověď z jejich strany byla udivující. Zastavovaly se, děkovaly manželskému páru za cestu. Dokonce se ptaly na názvy květin, občas si sedly a povídaly si se stařečkem a stařenkou. Jednoduše řečeno, manželský pár se změnil, oba byli veselí a situace byla nyní velmi šťastná.

Dokázal jsi už někdy smířit rozvaděné? Možná máš spolužáky, kteří se pohádali. Nemohl bys udělat něco pro jejich smíření?

Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.

Lukáš ... ?

Toto blahoslavenství shrnuje sérii blahoslavenství. Když člověk myslí a jedná tak, jak navrhuje Ježíš ve své programové řeči, když má ducha chudoby, když touží, aby Boží zákon kraloval ve světě, když má čisté srdce a vnáší pokoj..., tak člověk s tímto chováním vyvolává u druhých opozici, výsměch, ba i pronásledování. A zvlášť u těch, kteří chtějí budovat jiné království, království násilí a moci. Šťastní jsou ti, kteří cítí určité napětí ve světě pro svoje přesvědčení, neboť je to znak jejich správné cesty, která skutečně vede k blaženosti...

Obrázek: Dívka s knížkou v ruce kráčí do kostela. Chlapec, který ji potkal, se na ni šklebí a vysmívá se jejímu přesvědčení. (Žlutá je barvou Božího světla.)

Příběh: Martin Niemoller byl velitelem německé ponorky v době I. světové války. Pro zásluhy za vlast byl vyznamenán Železným křížem. Po válce studoval a stal se pastorem. Před vypuknutím II. světové války podporoval nacistickou stranu. Jakmile však zjistil, že tato strana jde špatným směrem, rozešel se s ní a začal ji veřejně kritizovat. Ihned byl uvězněn a poslán do koncentračního tábora v Dachau. V táboře strávil 8 let a zázračně se zachránil. Po osvobození a skončení války se stal Niemoller aktivním účastníkem světového hnutí za mír. Jednoho dne, když měl proslov na jedné z německých univerzit, byl potupen davem tisíce dvou set studentů za to, že veřejně prosil Židy o odpuštění. Místo toho, aby se rozhněval, Niemoller byl rád. Zařadil se mezi učedníky, kteří měli radost, „že směli pro to jméno trpět příkoří“ (Sk 5,41).

Nestydím se za svoje přesvědčení? Nestydím se za to, že jedním tak, jak to ode mne žádá Ježíš? Dokážu trvat na svém postoji, který je ve shodě s Boží vůlí, i tehdy, když většina smýšlí nebo jedná jinak?